

ULUCANLAR MAHPUSHANESİ'NİN GÜVERCİNLERİ...

13 Mart 2007, Ankara'dayım. Ankara Mimarlar Odası ve Ankara Barosu, Ulucanlar Ankara Merkez Cezaevi'nin kültür merkezi olarak kullanılması için bir mimari proje yarışması düzenlemişler.

375 genç mimar yarışmak için şartname almış. Bir de jüri tespit etmişler; avukatlar ve mimarlardan oluşan. Jüriye beni de dahil etmişler. Beni jüriye dahil etmelerinin gerekçesi mimarlığım, avukatlığım değil; vakti zamanında bu mahpushanede mahpus veya esir olmam.

Yıl 1976; 12 Mart darbesini kınamak için bildiri dağıtıyoruz. 10 Mart'ta bildiri dağıttık. Ankara Bentderesi yokuşunda polis saldırdı bize. Ben saldıranların polis olduğunu bilmediğimden onlarla boğuşmaya başladım. Bir arkadaşımı dövüyorlardı. Arkadaşım onlardan kurtulup bir arabanın altına girdi. Ben de onu kovalayan iki şahsı tekme tokatla kovmaya çalıştım. Meğer sivil polismiş o şahıslar. Sonra bana çullandılar, arkadaşım (**Süleyman**) kaçtı. Ama 4-5 polis beni yakaladı. Önce havaya ateş açtılar. Sonra "*Biz polisiz*" dediler. Sanıyorum onlar da anladılar, benim onları algılamadığımı.

Daha sonra da beni sürükleyerek bir Renault'ya bindirdiler (yüklediler). 4 polis, şoför hariç hepsi bana vurmaya başladı. Önde oturan eliyle değil, silah kabzasıyla vuruyordu. Başım yarıldı. Yüzüm gözüm kan içinde kaldı. Üzerimde **Gültekin Pekdemir**' in hediye ettiği havacı parkam vardı. Onu giymek çok hoşuma gidiyordu. Çünkü onu giydiğimde, kendimi daha bir devrimci, daha bir "**Mahir**" gibi hissediyordum.

Savcı, **Muhteşem Savaşan** diye nazik bir beyefendi. Nazikçe sorular soruyor; hangi örgütten olduğumuzu öğrenmeye çalışıyor. Ben, "*hiçbir örgütten filan olmadığımı*" söylüyorum; "*İkinci yılımdayım üniversitede, ancak her yıl bir okulda okuduğum için, yeni geldim, sağı solu bilmem, yeni öğrenciyim*" filan diyorum.

Sonra özürlü bir arkadaşımız alındı sorguya. Arkadaş, bir güzel "*benim Devrimci Gençlik*" ten olduğumu, kendisinin de muhalefet olduğunu ve görüşlerimizi de bir güzel anlatınca, savcı bey işi anladı. 8 kişi mahkemeye sevk edilip tutuklandık. Diğerleri ise serbest bırakıldı.

13 Mart akşamı Ulucanlar'dan içeri girdik. Önce saçlarımızı sıfıra vurdular. Sonra tecrit diye "*Araf*" denilen yere konduk. 40 m 2 yerde 80 kişi kadar insan var. Bir yatakta iki-üç kişi yatıyor.

Birçok arkadaş beton üstünde, postalı yastık yapıyor. Neredeyse ayakta uyuyoruz. Ciddi dayak yemişiz. Yaralılar var.

Bizi orada 1-2 gün tutup bitlendirdikten sonra koğuşlara alıyorlar. Koğuşa giden seviniyor. Koğuş sanki "*baba ocağı*" gibi geliyor.

O günler sağdan da soldan da bol miktarda tutuklamalar oluyor. Tecrit ortak "*Araf*" ımız. Sağcılar 2. koğuşta, solcular 8. koğuşta mahpusuz. 2. koğuştan **Muharrem Şemsek** gelirdi kontrole, sağcıları seçerdi.

8. koğuşta her fraksiyon sorumlusu gelir, arkadaşını seçerdi.

Bizden **Taner Akçam** geldi. Duymuş benim tutuklandığımı (biz Taner'le birlikte büyümüştük). İçeri girdi, 70-80 kişiye tek tek baktı. Tanıdığı kimse yok. Çıkıp gitmek üzereyken "*Taner, Taner!*" diye bağırdım. Döndü, "*Ne oldu ulan*", "*Seni ne hale sokmuşlar*" dedi, sonra kucakladı. Öpüşüp ağlaştık. Yüzüm gözüm mosmor ve şiş. Ayaklarım da patlamış olduğundan yürüyemiyorum.

Kısaca Ulucanlar bizim bireysel özgürleştığımız mekândı. Devlet bizi mahpus ederken bizim en özgür günlerimizdi o günler.

31 yıl sonra aynı gün; mahpushane, kültür merkezi olmak istiyor. 31 yıl önce mahkûm, 31 yıl sonra jüri üyesi.

Bu trajedi, bizim komedimiz oldu.

Biz ki bu ülkenin güvercinleriyiz, her taşta izimiz var bizim.

Mahpushanelerin de tadı tuzu bizdik.

Bizim hayat üniversitemizin, Ankara gençlerinin akıl bahçesi olması dileğiyle...